

hudba

1. vstup

Monika

2. vstup

Matouš

41:26 – 41:58

42:23 – 43:10

3 vstup

Marek

hudba

4. vstup

Franta

5. vstup

Lucka

58:06 – 58:22

58:27 – 58:55

Scénář - Příběh pana Jaroslava Bayera

Rodina pana Jaroslava Bayera má kořeny v Německu, jeho předkové přišli z Bavorska. Jaroslav se narodil roku 1953 v Praze. V rodině nikdo nesympatizoval s komunismem, tatínek pravidelně večer poslouchal zprávy Hlasu Ameriky a Svobodné Evropy.

Když zjistil, že má synek hudební nadání, dal ho do Lidové školy umění. Tady se učil hrát na klavír a později na příčnou flétnu. Po období uvolnění ale přišel srpen 1968. Nastoupil do truhlářské dílny, ale zároveň pilně cvičil na talentovky a od září 1969 začal studovat pražskou konzervatoř.“

„Když jsem pak vzpomínal, co mi asi ublížilo, tak mimo jiné mě ňáká kamarádka vzala do Ostrovní ulice v Praze ke kamarádům.

Tak sem tam přišel...

Při té návštěvě sem zjistil, že to jsou všechno intelektuálové, který byli antikomunisti, chartisti, pár jich bylo profesorů ... Asi během tejdne sem potkal známého příslušníka VB a už to věděl.“

Po dokončení konzervatoře ale nebyl přijat z politických důvodů na AMU a musel nastoupit do práce. První zaměstnání našel v Linha singers. Jeho srdcovou záležitostí ale bylo Divadlo na Vinohradech. Tady pracoval jako flétnista, ale jezdil také na koncerty s různými kapelami a také působil jako studiový hráč. Jeho hudební kariéra se slibně rozjížděla...

70. léta však byla doba normalizace a problémy na sebe nenechaly dlouho čekat. Přišlo neoprávněné zabavení řidičského průkazu a komplikace v zaměstnání. Nakonec se dal na dráhu svobodného umělce. A to samozřejmě zase bylo trnem v oku...

Po roce a půl mu sice vrátili řidičský průkaz, jenže buzerace od VB pokračovala. Ale alespoň mohl

opět jezdit na zájezdové koncerty. Pak přišel rok 1980 a další štaće..

„Tam za mnou přišel ňákej chlapík do šatny a teď mi tam vykládal: Hele, my se známe, si hrál loni na silvestra... Já sem si ho nepamatoval..

No a hned se rozpovídal, jaký má konexe, a kdybych chtěl vyjet do zahraničí, brnkačka, mi to vopatří. V té době sme snili s kamarádem, bývalým spolužákem, že bysme se rádi podívali do mnichovské opery...

59:26 - 59:46

1:00:31 – 1:00:37

6. vstup

Lucka

7. vstup

Alex

hudba

8. vstup

Lukáš

1:26:02

1:26:26 – 1:26:40

1:27:24

Hudební podklad

Antonio Vivaldi – Largo (Winter)

Tak sem řekl, hele, to by bylo prima...Naprosto zázrakem (jiný lidi na to čekali měsíce), tak sem měl během týdne příslib.

Všechno bylo vyřízený, no tak jsem vyjel.

Pan Jaroslav se totiž stal obětí akce StB Asanace, která probíhala v letech 1980 a 1981. Přes dvě stě režimu nepohodlných mladých lidí bylo donuceno opustit republiku.

Zůstal tedy v jižním Německu, musel se naučit místní dialekt, aby zde mohl žít, spisovná němčina mu byla totiž k ničemu. Udělal konkurz do hudební školy a pracoval tam až do svého návratu. K tomu si přivydělával příležitostnými kompozicemi a jako dirigent. V Německu se také oženil, narodili se mu dva kluci, pořídil si byt...

Pak přišel listopad 1989 a pan Bayer se rozhodl vrátit se i s rodinou domů. Ale kam? Nakonec našel byt v Brandýse a začal hledat zaměstnání, objíždět konkurzy... A co nám pan Jaroslav doporučuje pro náš budoucí život?

„ Vyvíjet si cit pro demokracii...

. Hlídat demokracii, demokracie spočívá ne v tom, že si člověk může dělat, co chce. Může, ale nesmí to nikomu vadit kolem, nesmím nikomu překážet.

Moje doporučení je: dávejte si pozor.“

